

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. XVII. Quam ob causam, & quoties, ex Arcâ Noemus emiderit
columbam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

praecausa est: ii, quorum vitia tanguntur, in vitis vivunt, & avaritiâ sepulti, aut libidinis meris, aut aliis sordibus inquinati, jam cæci in veritatem ruunt; peccata, pessimi corvi, oculos eorum effoderunt. Cohortationes & minas omnes negligunt. Digno monstratur cælum? non vident. Monstratur tartarus: non vident. Deus patrens misericors proponitur? neque hunc vident. Et nisi eos Deus iterum caelesti gratiâ inoculet, perdurant cæci.

Hinc liquet rem esse omnium difficillimam, hominem assuetum vitis, ad virtutis imperium reducere. Si cum priscis Patribus loquendum, facilius est mortuum excitare, quàm hominem ad consuetudine vitiosâ revocare. Si tales isti mentis oculos non perdidissent; si possent, aut potius seridò vellent cælum aut inferos, Deum aut æternitatis voluntatem immensissimam intueri, non difficile foret, illos denno virtuti asserere: sed quia peccatum admissum oculos mox adimit, cæci ruunt, quâ fert impetus, nisi singulari gratiâ Dei mentis aciem recipiant.

Sophonias vates Hebræus id prædicans, *Ambulabunt, inquit, ut cæci, quia Domino peccaverunt.* Ergo ante omnia foras eiciendus est corvus iste, quod Noëmus fecit: perinde si dixisset: Cernite pulchellam aviculam, quod vos scellitôtis peccatum. Hoc vobis pulchrum videbatur, uti corvorum pulli prius albicantes, dein nigrescent. Cavete, vos alliciat & seducat, formam mentitur, picta est & variè colorata voluptas, hæc avis blanditur, mulcet, exultat, sed apparet tandem, quàm deformis & ater sit hic corvus, qui hominis animum & famam atrore inficit foetissimo. Omnem animi nitorem aufert peccatum, deformitatis multò spurcissima. Uti putredo venuliori pomo coloris, & odoris, & saporis gratiam subducit, ita quidquid animus virtutis & gratiæ habet, peccatum eripit, corvus immundissimus, & priscâ lege in esum veritus. Sunt qui paginæ divinæ verba illa, *Emitte corvum, qui egrediebatur & non revertebatur*, subtilis interpretati dicant: Non alacer evolabat corvus, sed tamquam invitus hoc officii subiret. At ubi cadaver reperit, in arcam redire non sustinuit. Hinc Hebræis natum proverbium: Corvus nuntius, de homine aut tardius aut nunquam redeunte. Sunt qui principid verecundius, & velut inviti peccent, at ubi gratius sibi pabulum reperiant, irrevocabili contumaciâ vitis inhærent.

Atque hujus etiam indolis est peccatum, ex hominibus bonis, aut ex optimis facit quoque pessimos. Peccatum à tergo erubescendum, foetissimum monstrum, ideo subinde tardiores invenit amatores: egreditur, non evolat corvus. At ubi jacta est semel alea, & vitium gustatum sapit, altera terriâque & inde multiplici vice reditur. Hinc peccandi crescit audacia, & quod initid subtimidè fiebat, jam confidentissimè patitur, ab arcâ salutis avolat longissimè; sicut aviculæ caveis elapsæ procul avolant, ac si faterentur se non redituras. Ita sensum discimus nequitias, ita ex optimis improbissimis, ex Angelis fiunt diaboli. Philosophia id docet & experientia. Omnis mutatio, ut scholæ loquuntur, è contrario fit in contrarium: vinum dulcissimum eum degenerat, in acetum ætèrrimum mutatur; homines moratissimi, cum jugum excutiant, nequissimi evadunt. Tales in homine mutationes sæpe ab ingrato animo ducunt originem: eum Dei beneficia non æstimamus, nec de eis gratias Deo meminimus, jure meritò divinis auxiliis destituimur, perinde si cui hominum dicatur: Abi hominum ingratiissime, indignus es quem Deus donis cumularet, canis gratior est pro panis buccellâ, quàm tu pro beneficiis maximis; abi vecors, & age quod vis: odit Deus ingratos, & arceat.

Deinde ingenia magna rarè admodum in mediocritate subsistunt. Hinc plerumque tales aut vitis aut virtutibus insignes eminent mediocritatis impatientes. Ita avis paradisa corum induit, Apostolus in proditorem transit, qui scelestissimos prævolat in oliyetum,

ad capiendum Dominum Jesum. Cassianus Martyr sanctissimus quales corvos educavit, & pullos, qui stylis ipsium confoderent Magistrum! Hic geminam ex more præceptionem necimus.

Duplex documentum.

S. IV.

I. Expelle peccatum. Suggestimus supra: Detestare, Expelle peccatum. Nunc magis arduum instillamus, peccatum. Expelle peccatum. Nemo est vigilantioris conscientiæ, qui non tam sua quàm aliena peccata ut mala maxima detesteretur: atrorem hujus corvi & ingenium improbissimum non negamus. Scimus, quid nostra nos Catechesis doceat, luxuriam capitale crimen esse non ignoramus. Est qui dicat: Mihi ipse corvus iste displicet, nihilominus eum ut avem domesticam alo, quod damno, hoc facio; video meliora probòque, deteriora sequor; peccati supplicium horreo, nec tamen peccare desino. Expelle corvum, expelle. Hæc avis unica plus gravat arcam, quàm ceteræ omnes. Peccatum unicum miseriam reddit hominem, quàm misere humana omnes magno cumulo incumbentes. Idcirco Paulus commoniens, *Deponentes, inquit, omne pondus, & circumstans nos peccatum, per patientiam curramus ad propositum nobis certamen.* Omne pondus & circumstans nos peccatum, è peccatore eiciendum, nec enim tantum crimen animi, sed & occasio peccati fugienda: arceatur hic corvus, & non redeat. Quid juvat veniam peccatorum consequi, si eadem mox repetas? Expelle peccatum.

Unicum peccatum miseriam reddit hominem, quàm omnes miserie humanæ. Ad Hebr. 6. 12. v. 1.

II. Teipsum circumspece. Noëmus corvum emisit, ut inde disceret, quantum decrevisset diluvium. Seipsum circumspece, quisque circumspeceat, & interroget: Ubi sum, quibus, vel animi vel corporis periculis irretitus? Ut sese res meæ habent? Num hoc anno probior sanctiorque evasisti, que prioribus fui? Num aliquid in virtutis studio promovi, & quantum? an forsitan defeci, factus deterior? quid annis prioribus in virtutum cultu me impedit? quo potissimum vitio laboravi? quid antidoti in illud adhibui? quâ demum parte sum melior? num largius an parcius do stipem? num rariùs malè loquor? num infrequentius imprecor? sæpiùs fleo, an ideo? Num toties Deum cogito, quoties irascor, & furiosam bilem effundo? Quò tendo? Num ed perventurus sum, quò pervenire cupio? Circumspece teipsum, an tuum diluvium decrescat, an verò augeat, aut sibi simile permaneat. Fortassis brevè jubebit Deus animum arcæ suæ egredi. Circumspece teipsum. Proximus est ad æternitatem transitus.

CAPUT XVII.

Quam ob causam & quoties ex Arcâ Noëmus emisit columbam.

NOëmi arca & diluvium priscis tam notum erat, ut in fabulam demum abierit. Hæc origo fabulæ. Annis ab hoc Noëtico diluvio septingentis septuaginta, cum Moyses annum ageret serè quinquagesimum, Thessalia tota eluvione horribili obruta & submersa perit. Hanc aquarum inundationem Deucalionis diluvium vocarunt, ut supra demonstratum est, & in fabellæ ludicrum redegerunt. Hæc profectò cacodæmonis fuit vastitatis, ut diluvii formidabilis historia à Moysè scripta in somniorum nugas fatisceret. Finxerunt igitur hoc Deucalionis diluvio submersum orbem, solum Thessaliæ regem Deucalionem cum Pyrrhâ conjugem, navi, quæ arca diceretur, delatum in Parnassi apicem; emissam etiam ab eis columbam quæ suo reditu diluvium durate significavit; sed eam sæpius evolantem demum emanasse, in signum eluvionis sopitæ. Quâ de re in hunc omnino sensum Ovidius:

Et superesse virum de tot modo millibus unum,

Ovid. lib. 7. Metamorph.

Et superesse videt de tot modo millibus unam :

Innocuos ambos, cultores Numinis ambos.

Idem de diluio jam cessante hæc addit :

Iam mare litus habet, plenos capit alveus amnes,

Flumina subsistunt, collectæque exire videntur,

Surgit humus, crescunt loca decrecentibus undis.

Postique diem longam nudata cacumina silva

Ostendunt, limâque tenent in fœnde relictum.

Redditus orbis erat, quem postquam vidit apertum,

Et desolatâ agere alta silentia terras

Deucalion, lacrymis ita Pyrrham affatur obortis :

Nos duo turba sumus, possedit cetera pontus.

Namque ego (crede mihi) si te quoque pontus haberet,

Te sequeretur conjux, & me quoque pontus haberet.

Plutarchus Parte tertiâ de animalium solertia refert

dilucidè, à Mythologis tradi columbam nuntiam à

Deucalione missam. Et sanè, inquit, qui fabulas narrant,

ii columbam ajunt ex arcâ emissam Deucalioni certum

indicium destulisse tempestatis, cum rursus ingrederetur;

serenatis, cum avolâset. Hebraeus Philo non minus

apertè: Hunc Græci Deucalionem, inquit, Chaldaei

Noam nominant, cujus ætate ingens illud diluuium ac-

ciderit. Lucianus Christiani dogmatis non ignarus, di-

luuium & arcam Deucalionis æquè memorat. Quod

verò scriptores isti asserant, Deucalionis ævo universum

orbem fluctibus obductum, tam scripturæ sacræ, quam

ipsi etiam Philosophiæ adversatur. Deucalion certè

octingentis pæne annis à Noëmo vixit. Deinde nec

Plato, nec Aristoteles, nec Philosophorum ullus asserit

ejuscemodi diluionem naturilibus causis provenire

posse, quæ orbem submergat. Hoc semel dumtaxat fa-

ctum Noëmi ævo: vice alterâ orbis non aquâ, sed igne

obruetur.

Gen. cap. 8. De Noëmo facer historicus ita loquitur: Emisit quoque columbam post eum, ut videret, si jam cessasset aqua super faciem terræ. Hic explicandum, quoties & quam ob causam emissâ sit hæc columba, deinde qui sese illa gesserit, quid exoptabilis hic nuntius apportarit, quando emanferit.

S. I.

Post corvum exploratorem perfidum, Noëmus ter

columbam misit nuntiam. Prima eodem prorsus

die post corvum abiit, eodémque die rediit. Hic Noë-

mus septem alios dies expectans iterum emisit colum-

bam, quæ vesperi non sine literis, ut dicemus, rediit.

Expectavit denuo Noëmus alios septem dies, & ter-

tium columbam evolare jussit, quæ in arcam non est re-

versa. Harum legationum causam interpretatur Chry-

stomus horribilem diluuii formidinem: nec enim

Noënum per fenestram autum prospicere diluuii me-

tu. Hoc enim obijci posset. Cur Noëmus ipse non pro-

spexit, non aquæ subsederint? metus continuit. Chry-

stomi verba sunt: Ecce justus ille nondum per se audet videre,

sed corvum mittit, ac per illum discere vult, an bona rerum

mutatio aliqua sit expectanda. Alphonfus Tolstus censet

fenestram non magnam & sublimi loco sitam, arcam

admodum fuisse crassam, unde solum pæne cælum sus-

spici, terra agrè, nec eminus prospicari potuerit. Per

aves igitur tabellarias erat explorandum, num aquæ tel-

lurem jam siccam cœstituerint. Cur autem corvum &

columbam, non alias aves exploratum misit? Haud du-

bium quin Deus illi singulariter id suggererit ob signi-

ficatum & mysterium.

Non pauci asserunt, corvum & columbam longin-

què ac perseveranter volare, solere quoque rostro ali-

quid referre, uti columba vice alterâ in apertum pro-

volans, vitentrem retulit olivam. Nam ea quæ primam

obiit legationem, loca utique aquis detecta reperit, sed

quia omnia circumam madida & lutoâ, illa munditiem

amans, & sordidare pedes recusans, ad fenestram re-

Cur Noëmus ipse non prospexit num aquæ subsederint. Chrystom. hom. 26. in e. 8. Genes. mihi p. 172.

A versa, à Noëmo retracta est. Quod divinus scriptor ita narrat: Quæ cum non invenisset ubi requiesceret pes ejus, reversa est ad eum in arcam; aqua enim erant super universam terram, extenditq; manum suam, & apprehensam intulit in arcam. Expectavit autem ultra septem diebus alius, rursus dimisit columbam ex arcâ. At illa venit ad eum ad vesperam portans ramum olive virentibus foliis in ore suo. Intellexit ergo Noëmus, quod cessasset aqua super terram. Expectavit, nihilominus septem alios dies, & misit columbam, quæ non reversa est ultra ad eum.

Columba, quæ secundo loco missa evolavit, non ingratum utique pastum invenit, sed sub vesperum frigus noctemque fugiens, ad hospitium notum rediit. Fides iste nuntius, ait Chrylostomus, bonas attulit literas, decerpit ex olivâ sarculum repertans. Imperatores Romani, si quam victoriam obtinuisent, laureatas ad Senatam literas miserunt, ut solus epistolæ aspectus lætum quid loqueretur. Deus Noëmo epistolæ vicem columbam misit olivâ insignitam: ex hac oliviferâ epistolâ intellexit Noëmus, quod cessasset aqua super terram.

S. II.

Interim Noëmus anceps animi hærebat, quid statuendum de progressu ex arcâ. Expectavit igitur alios septem dies, & rursus misit columbam tertiam, quæ nuntiat, quantum aquarum imperium esset imminutum. Mi bone Deus, quid Noëmum crucias? si diluio decrecente Angelum illi misisses, qui diem egressus indicisset, omni hoc labore superfedere potuisset: quid enim opus sollicitudine tantâ, tot curis? Nimirum sapius inculcandum, quod supra demonstratum est, velle Deum, ut homo pro viribus laboret, faciâtque quod potest, quod humanis viribus impar, hoc sibi Deus perficiendum sumit; Deo enim perfecta sunt opera. Probe igitur noverimus, otium nostrum Deo penitus esse displacitum. Non desides aut ignavos cessatores, sed quæ possumus, laboris nos focios esse cupit. Labori nos creatur, non quieti, nisi illi, quæ sequetur in cælo. Ita Noëmus quatuor omnino nuntios amandavit, semel corvum, ter exploratricem columbam. An una eadémque columba ternas legationes istas obierit, incertum, verosimile unam eadémque fuisse. Cum volatu primo abiit, lutata rediit, maxime pedibus, ait Josephus. Itone alterâ viridantem oleæ ramusculum rostro deportavit. Sed unde frondes huic arbori quæ anno toto jugaltricius aquis mersa latuit? Ambrosius multum ambigit, num ea ante diluuium frondere cœperit, & sub undis servata has comas non amiserit. Ante diluuium fronduisse verosimilius. Nam olea, teste Plinio, iis arboribus accensenda, quæ per hiemem folia & virorem non perdunt. Quod Chrylostomus confirmans, Olea, inquit, semper virens est. Ex quo facilis conjectura est, diluuium etiam pleraque omnia humi nascentia eradicit, eam tamen oleam, aliâque arbores quæ minus resistebant aquis, perdurasse. Rabbinii somniant hunc ramum ex olivifero Sionis monte, alii ex paradiso sumptum. Somnia sunt & nugæ. Eam arborem Deus vivere, sub aquis voluit, ut columba, exploratum evolatura, reperiret quod domum referret in mysterium futuris sæculis.

Tertullianus mysterii non ignarus, Quemadmodum, inquit, post aquas diluuii, quibus iniquitas antiqua purgata est, post Baptismum (ut ita dixerim) mundi, pacem celestis præco columba terris adnuntiavit dimissa ex arcâ, & cum olea reversa, quod signum etiamnum apud nationes paci præconatur. Sicut igitur à primordio imaginis divinæ præco serpens, ita divinæ pacis præco fuit columba. Nec verò line causâ Rex David columbinas alas expectans, Quis, inquit, dabit mihi pennas sicut columba, & volabo, & requiescam?

An non, regum optime, accipitris, aut cygni, aut aquilæ, aut struthionis alæ ad hos volatus longè commodiores

nisi rarissime, & hoc in diebus festis, & ecce ad istum impostorem pax quoridie fratres quamplurimi vadunt; dixitque discipulo suo: Vade & dic ei, ut egrediat de cellula illa, quoniam necessaria mihi est. Cum autem perrexisset discipulus ejus ad illum fratrem, dixit ei: Mandavit abbas meus sanctitati tue, jube ei per me mandare, qualiter habeas; audiuit epim se insultari. Ipse vero remandavit ei, dicens: Ora pro me, domine Pater, quia valde stomachus doleo. Reversus autem discipulus dixit abbati suo: Nimis rogat sanctitatem tuam, ut vel duos dies jubeas ei inducias dare, ut possit sibi aliam cellam providere. Transactis autem tribus diebus, iterum misit discipulum suum, dicens: Vade, dic ei, ut egrediat de cellula tua; nam si rursus distulerit, dices ad eum, quia continuo venio, & cum baculo cadendo expello eum de cella mea. Pergens autem discipulus ad supradictum fratrem dixit ei: Quoniam valde sollicitus est abbas meus de infirmitate tua, ideo misit me requirere si melius habeas. At ille respondens dixit: Gratias ago, domine sancte, charitati tue, quia sollicitus es de me, verumtamen precibus tuis melius habeo. Reversus autem discipulus dixit abbati suo: Etiam & nunc deprecatur sanctitatem tuam, dicens, ut usque ad diem Dominicum exeres, & statim egredietur. Cum autem advenisset Dominicus dies, & non egredieretur; accipiens vestem senior, inflammatus invidia & iracundia spiritu, pergebat, ut cadendo expelleret eum de cellula sua. Accedens autem discipulus ejus dixit ei: Si jubes, precedo te, & video, ne forsitan aliqui fratres ad salutandum eum venerint, & si viderint te, scandalizentur. Præcessit ergo discipulus, & ingressus ad eum dixit: Ecce abbas meus venit ad salutandum te, egredere ergo celerrimè, & cum gratiarum actione occurre ei, quia pro nimia charitate & dilectione venit ad te. Qui statim surgens, cum nimia alacritate occurrit ei. Cumque videret eum, antequam approximaret ad eum, prostravit se pronus in terram adorabaturque senem cum gratiarum actione, dicens: Retribuat tibi Dominus, charissime pater, bona aeterna pro cellula tua, quam mihi propter nomen ejus prestitisti, & in caelesti Jerusalem inter sanctos suos Christus Dominus tibi gloriosam & splendidam præparet mansionem. Hæc autem audiens senior, compunctus est corde, & projiciens baculum recurrit in amplexus ejus, & osculatus est eum, & invitavit illum ad cellulam suam, ut pariter cum gratiarum actione sumerent cibum. Vocavit autem senior supra memoratum discipulum suum, & interrogavit eum, dicens: Dic mihi, fili, si dixisti verba ista fratri, quæ propter cellulam mandavi, ut diceret ei. Tunc discipulus ejus confessus est ei, dicens: Verè Domine dico, quia propter humilitatem, quam tibi exhibere debeo, tamquam patri & domino, ideo non audebam respondere tibi aliquid, quando me mittebas ad eum: verumtamen nihil eorum dixi ei, quæ mandabas ad eum. Hæc audiens senior, statim prostravit se ad pedes ejus, dicens: Ex hodiernâ die tu meus pater esto, & ego discipulus tuus: quoniam te festinante & moderante, ac cum timore & charitate Dei agente, & meam & illius fratris animam de peccati laqueo Christus Dominus liberavit. Pro fide enim & sanctâ sollicitudine & intentione discipuli, qui perfectè in charitate Christi diligebat abbatem suum, & anxie timebat, ne per invidiæ & iracundiæ vitium, aliquid tale ageret pater suus spiritualis, ut perderet omnes labores sanctos, quos ab ineunte ætate in Christi servitio, pro vitæ aeternæ præmiis laboraverat; ideoque Dominus donavit gratiam suam, ut in pace Christi pariter lætarentur.

Math. c. 5. vers. 9. Beati pacifici, beati, quoniam filii Dei vocabuntur. Et quemadmodum Noëmo columba oleam ferentis reditus ad arcam fuit gratissimus; ita tales pacis amatores, cum veniunt sanctissimam Eucharistiam sumpturi,

A convivæ sunt gratissimi: nam olivam secum afferunt, & animam tranquillam & pacatam, qui pacem & in seipso & in aliis amet ac tueatur.

Sed ea subinde tempora sunt, quibus olivæ ramus unicus haud sufficit; fasce opus est. Quisque cautus circumspiciat, quibuscum agat, si cum biliosis, fremebundis, asperis, iracundis agendum, ramis oleaginis compluribus est opus: *Responsio mollis frangit iram.* Pro-
trahendi. Atque hos reverà dixeris columbas, qui tumultuantium, iracundorum, rixantium mediis, nihilominus benigni, mites & pacifici degunt. Eà de re sibi ipsi gratulatus rex David, *Cum his, inquit, qui oderunt pacem, eram pacificus.* Hoc artis, hoc virtutis est. Inter quietos & pacificos placidè ac sedatè agere, inter turbatores & impacatos turbare & alterari etiam improbi norunt; at verò inter turbidos ac litigatores, inturbidum & quietum esse, hoc soli norunt virtutis amatores. Hæc laudatissime sunt columbæ, quæ in olivæ ramis evolvunt; ubi Christus cruciatus suos exorsus, tam hostes suos, quam suum discipulum Icarotem proditorem humaniter & amicè salutavit. Per hæc vireta dociles columbæ illæ pascuntur, hic gemunt, hic amare inimicos discunt, hic sese ad omnem animi tranquillitatem componunt, illud Paulinæ sedulo meditantur: *Quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes.* Verum pacis studium, summum animi solarium.

CAPUT XVIII.

Noëmus ex Arcâ progreditur, & sacrificat Deo.

A Quarum inundationes non ratò terris ingentem vastitatem attulerunt. Melchior Nugnetius anno millesimo quingentesimo quinquagesimo octavo, die octavo Januarii litteras è Coccino dedit, quibus deploravit apud Stras in provinciâ Sanciorum, eluvione horrendâ septem omnino urbes, præter pagos viciniosque plurimos peritisse, tam pecore omni quam hominibus submersis. Et ut constaret hæc fieri Deo vindicante, multi aquas evadere conati, igne caelesti sunt consumpti, septennis puerulus evasit.

Anno millesimo quadringentesimo primo, quod Ludovicus Guicciardinus narrat, in Bataviâ inundante mari septuaginta duo grandes pagi fluctibus repentinis obruti sunt; supra centena millia hominum interierunt.

Plura ejusmodi provincialia diluvia, cum illo generali orbis maximo conferti nequiquam pollunt, quod omnes tam homines quam animantes hausit. Noëmus solus Deo visus est dignus, qui cum pauculis servaretur. Seryatus est in aquis anno toto & aliquot diebus. In arcâ velut in hypocausto tutus abdebarur. Nullam potuit remissionis curam gerere. Deus erat navarchus, Angeli remiges; his fidendum, qui etiam in portum, altos Armeniæ montes, felicissimè deduxerunt.

Postquam igitur jussu divino terram subierunt aquæ, Noëmo Deus præcepit: *Egredere ex arcâ tu & uxor tua, filii tui, & uxores filiorum tuorum tecum.* Egredere est Noë & filius ejus, uxor ejus & uxores filiorum ejus cum eo. Sed & omnia animalia jumenta & reptilia, quæ reptant super terram secundum genus suum, egressa sunt de arcâ. Hoc loco exponendum, quâ ratione hic egressus velut è cenobio institutus sit. Deinde quomodo Noëmus se gratum Deo exhibuerit, & mox ab egressu sacrificavit.

§. I.

A Ffirmari verissimè potest, Deum anno toto totoque orbe terram non habuisse, nisi unicum monasterium; hoc in terrâ omnis ejus familia fuerat. Neque verò monasterium illud incolis frequens & numerosum